

fest hädaeste osid laks nädalat seda viisi mööda läind, seal hutsus Jumal meie endise wallatumma, aga nüüd waga S. ema siit ilmaast ära taeva, kus pole enam waeva. Pärast ema mättustest sai S. ühe sugulase juure kasvatada antud, aga see ei hoolinud taast palju, waid mööstis aga teda heaste taga aedaa. Ago Mart oli nüüd seda hoolsam ta peale waatama ja juhatas S. uue elu-teel õiete füima; ta õpetas teda häid asju armastama ja töö paha vihtama. Kaad läisid iga pääiv teine teist waatamas ja lugesid õpetlikuid ramatuid ja see oli neile midlemäise igawese ja ajaliku elu tasuks. Nüüd väst haffas S. arusaama, et ta jõemaale oma foolikäimisega tööste Jumala ja inimeste pääwavaras oli olnud; ta haffas seepärast fest ajast hoolsumini õppima ja mõne hea knuga oli ta töö oma hooletuse heaks teind. Ühel pärast lõunsel ajal istusime jälle folmefesi foolimaja seina ääres ja õppisime.

Mardi ja S. wahel oli sobruuse sidemeeks wenatalik armastus. S. tundis omas südames ja teadis

Mardi tegudest, missuguse isceneise äraalgamisega ta teda patu hukatusest oli väljatömmand. Sa nüüd väst haffas ta ka arusaama, mispärast Jumal teda oli vareks lapselt jätnud. Ta haffas hoolega õiges Jumala kartuses elama, ja töö oma ettevõtmist algas ta palvega ning lõpetas tänuiga. Ta istus hoolega oma fooliraamatute tallal ja ei viitnud üsagi tühhia aega. Ühel päeval, kui meie jälle igauks oma tööd lõpetand olime, ütles S. järelu: „„Mart, homme hommiku läheme lahesejärgi oma armsa foolmeistri juure ja ma tahab tale tunnistada, et mina ta õunte waras olin, fest ma ei või seda lauemine fannatada, et sina minu tentust fannad. Sa soban ma et foolmeister muulle mu pasha tegu andes annab, fest veel täna liis ta mind ja ütles, et ma olla hoolsaks, wagamaks ja förmimata poijits läind. Jah, ja mu õnnist ema ma turvastasin ju tül, kui ta nüüd jeda veel enne surma oleks kuulda saand, et mina waras olen, mis ta siis oleks teind? Oh, oh! kui foolmeister seda oleks tööste teadnud, et mina õunte waras olin, ta